

Arrest

nr. 57 442 van 7 maart 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 23 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. VAN ASSCHE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Jos (Plateau State) en te behoren tot de etnische groep Yoruba.

U werd op 22 maart 1981 geboren te Bukuru (Plateau State). U was moslim. Op 4-jarige leeftijd ongeveer in 1985 - verhuisde u met uw ouders naar Jos (Plateau State). U verbleef gedurende 4 jaar in Jos waarna u op kostschool ging in Igbaja (Kwara State). U liep van 1987 tot 1993 school aan de Igbaja Nursery & Primary School te Igbaja. In 1994 vatte u uw studies aan aan de Ahmadu Bello University in Zaria. In oktober 2001 huwde u met (Z.M.). (Z.M.) bezat de Zuid-Afrikaanse nationaliteit en was handelsreiziger. U vestigde zich met uw echtgenote in Igbaja. In 2002 werd uw dochter (A.) geboren te Lagos. In 2004 werd uw zoon (T.A.) geboren te Lagos. In 2004 studeerde u af aan de Ahmadu Bello University in Zaria. U had echtelijke problemen en uw echtgenote keerde terug naar haar

land van herkomst, Zuid-Afrika. In 2006 reisde u naar Zuid-Afrika omdat u een verzoening tussen u en uw echtgenote wilde bewerkstelligen. Na een verblijf van 4 dagen in Zuid-Afrika keerde u terug naar Nigeria. In 2008 begon u te twifelen aan uw islamitische geloof omwille van het geweld dat de islamitische fanatici gebruiken. U zag in Zaria in 2008 moslims christenen onthoofden. In maart 2008 opende u een kleinhandel in Zaria (Kaduna State). Even nadien, tevens begin 2008, opende u een kleinhandel op de Ahmadu Bello Way Market te Jos. Sinds de opening van uw kleinhandel reisde u wekelijks naar Lagos om goederen te stockeren en aan te kopen in het kader van uw handelsactiviteiten. Sinds 2009 vestigde u zich permanent in Jos doch u reisde regelmatig in het kader van uw handelsactiviteiten. In januari 2010 liet u zich bekeren tot het christendom. Uw vrienden en ouders steunden uw bekering tot het christendom echter niet. Desondanks deelde u sinds januari 2010 aan uw familieleden, vrienden, buurtbewoners en klanten van uw kleinhandel pamfletten uit die mensen inlichten over het christendom. U poogde tevens tevergeefs de fanatieke moslims, (I.A.) en (M.J.), die lid waren van de extremistische moslingroepering Boko Haram te overtuigen zich te laten bekeren tot het christendom. In maart 2010 vertelde een klant van u, (M.A.), u dat er een prijs op uw hoofd stond en dat u gedood zou worden door Boko Haram. Tijdens uw herhaaldelijke verblijven in Lagos bracht u uw kinderen steeds onder bij uw moeder in Jos. Op 15 maart 2010 zag u uw kinderen voor het laatst te Jos. Op 17 maart 2010 bevond u zich in Lagos om stock aan te kopen wanneer uw kleinhandel in Jos in brand werd gestoken. Ook het appartement dat u huurde te Jos werd in brand gestoken. U werd telefonisch geïnformeerd door uw vriend (A.) over de brandstichtingen. (A.) vertelde u tevens telefonisch dat uw moeder tussen 20 en 23 maart 2010 met uw kinderen naar Lagos was gereisd om hen een veilig onderkomen te bezorgen. U verliet Lagos en reisde ongeveer op 25 maart 2010 naar Jos om met eigen ogen vast te kunnen stellen dat uw appartement en kleinhandel in brand werden gestoken. U ging naar de woning van uw vriend (A.) te Jos. (A.) vertelde u dat uw appartement en kleinhandel werden platgebrand door de moslingroepering Al-Manjiri en dat uw moeder de kinderen in veiligheid had gebracht en met hen naar Lagos gereisd was. U verbleef en verborg zich in de woning van uw vriend (A.) in Jos. Op een ochtend kwam (S.M.), een vriend, naar de woning van (A.) en vertelde u dat Boko Haram Al-Manjiri had betaald om u op een nacht te komen doden in het huis van (A.). (S.M.) adviseerde u Jos te ontvluchten. U reisde vervolgens naar Igbaja. U verbleef vervolgens 2 dagen in Igbaja en reisde dan naar Lagos alwaar u introk in de woning van uw zus, (R.). Eind maart 2010 bevond u zich in Lagos om stock aan te kopen wanneer uw winkel in Zaria in brand werd gezet. U verliet Lagos en reisde naar Zaria om met eigen ogen vast te kunnen stellen dat uw kleinhandel in brand werd gestoken. Sinds 28 maart 2010 ontving u 5 of 6 keer dreigtelefoontjes vanwege (M.A.). Eind mei 2010 was u buiten eten gaan kopen wanneer 2 leden van Boko Haram, waaronder (M.A.), naar de woning van uw zus in Lagos kwamen en vroegen waar u was. Uw zus werd geslagen en de mannen van Boko Haram zeiden dat ze betaald werden om u te komen doden. Bij uw terugkeer in uw zus' woning besloot u onmiddellijk naar Igbaja te reizen. In Igbaja contacteerde u uw vriend (A.) die u vertelde dat u gezocht werd in zijn woning door (S.M.) en dat hij vernam dat u ook in Lagos gezocht werd. In Igbaja verbleef u bij een vriend, (A.A.). Toen u even voedsel was gaan halen kwamen (M.A.) en zijn kompaan naar de woning van (A.A.) en vroegen waar u was. (A.A.) vroeg de 2 mannen neer te gaan zitten en te wachten tot u terugkwam. Intussen belde hij u echter snel op en vertelde u wat er gaande was. U besloot onmiddellijk naar Lagos te vluchten en op 5 juni 2010 arriveerde u in Lagos. Op 10 juni 2010 verliet u Lagos en reisde u met een u onbekende luchtvaartmaatschappij naar een u onbekende stad in Spanje. Vervolgens nam u op 13 juni 2010 een vlucht van een u onbekende luchtvaartmaatschappij naar België. U vroeg asiel aan op 14 juni 2010.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Eerst en vooral dient er te worden opgemerkt dat diverse tegenstrijdige verklaringen tussen uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal en de Dienst Vreemdelingenzaken alsook binnen uw gehoor voor het Commissariaat-generaal de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in ernstige mate ondermijnen.

Zo verklaarde u dat uw winkel in Jos op 17 maart 2010 in brand werd gestoken (gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 25 oktober 2010, p.4) en dat u op - ongeveer - 25 maart 2010 terugkeerde vanuit Lagos naar Jos (p.8) om met eigen ogen vast te kunnen stellen dat uw winkel en woning werden afgebrand (p.5). Aanvankelijk verklaarde u dat u slechts 2 of 3 uur in Jos verbleef waarna u naar Igbaja doorreisde (p.8) hoewel u even later beweerde dat u 2 dagen in Jos verbleef (p.24). Gezien u vervolgens verklaarde dat u in Jos onderdook bij uw vriend (A.) (p.24) en op een ochtend door

een buurman, (S.M.), op de hoogte werd gesteld dat u gedood zou worden door Al-Manjari in opdracht van Boko Haram (p.24-25) is het merkwaardig dat u zich zou vergist hebben in verband met de duur van uw verblijf in Jos. Vervolgens beweerde u dat u eind mei 2010 (p.26) gezocht werd in de woning van uw zus (R.) in Lagos door 2 mannen van Boko Haram (p.25). Ook voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u eerder dat uw zus (R.) te Lagos woonde (verklaring Dienst Vreemdelingenzaken dd.18 juni 2010, punt 30). Het is dan ook merkwaardig dat u bij aanvang van uw gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde dat uw zus (R.) in Suleja (Niger State) woonde (p.9), dat uw zus (R.) sinds eind april 2010 in Suleja woonde (p.9) en dat u uw zus (R.) voor het laatst gezien heeft in Lagos begin maart 2010 (p.9). Daarenboven verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u nooit een paspoort had (punt 21) hoewel u voor het Commissariaat-generaal beweerde dat u in 2006 naar Zuid-Afrika reisde met een Nigeriaans paspoort (p.6). Wanneer de interviewer van het Commissariaat-generaal hierop stelde "U zei bij Dienst Vreemdelingenzaken dat u nooit een paspoort had?" (p.6) repliceerde u dat u bij Dienst Vreemdelingenzaken gezegd had dat u over een paspoort beschikt had doch dat het intussen in vlammen opging (p.6-7) hetgeen echter niet blijkt uit uw verklaringen bij Dienst Vreemdelingenzaken in het administratief dossier. Bovendien verklaarde u bij aanvang van uw gehoor voor het Commissariaat-generaal dat u geen problemen kende tijdens uw gehoor voor Dienst Vreemdelingenzaken (p.2) en u voegde er aan toe dat u alles kon vertellen wat u wilde vertellen bij Dienst Vreemdelingenzaken (p.2). Daarnaast verklaarde u dat u op 4-jarige leeftijd van uw geboorteplaats Bukuru naar Jos verhuisde met uw familieleden (p.3) omdat uw familieleden in Jos een handel hadden (p.3). U verklaarde dat, toen u op kostschool naar Igbaja ging, uw ouders in Jos bleven wonen (p.3). U voegde er aan toe dat u, steeds wanneer u naar Lagos reisde om zaken te doen, u uw kinderen onderbracht bij uw ouders in Jos (p.7). Het is dan ook merkwaardig dat u een identiteitskaart voorlegde op uw naam, (A.K.Y.), die uitgegeven werd dd.27 april 2008 en waarop staat dat u op een bepaald adres in de stad Bukuru woonde (zie informatie in administratief dossier) en hieraan toevoegde dat het hier het adres van uw ouders betreft (p.16) en herhaaldelijk er aan toevoegde dat uw ouders steeds op dat adres in Bukuru woonden en nooit elders woonden, noch in Jos noch in de regio (p.16) hetgeen ingaat tegen uw eerdere verklaringen. Bovendien had u even eerder verklaard "Bukuru en Jos, dat is dezelfde stad" (p.12) hetgeen ingaat tegen informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt waaruit blijkt dat de stad Bukuru zich op 20 km van de stad Jos bevindt (zie informatie in administratief dossier) hetgeen u toch zou moeten weten indien u werkelijk uit deze streek afkomstig zou zijn.

Ten tweede kan worden opgemerkt dat diverse weinig geloofwaardige en weinig verenigbare verklaringen de geloofwaardigheid van het door u afgelegde asielrelaas verder op de helling zetten.

Zo kunnen er enkele vraagtekens geplaatst worden bij uw bewering dat u als zijnde moslim zich werkelijk bekeerde tot het christendom (p.11). Zo verklaarde u dat u zich in januari 2010 liet bekeren tot het christendom (p.11) en dat u de kerk Redeemed Church of God bezocht in Bukuru (p.12) en Lagos (p.13). U legde tevens een attest voor uitgereikt door (G.A.) van de The Redeemed Christian Church of God (s.d.) (s.l.) alwaar gesteld wordt dat u in januari 2010 bekeerd werd door de algemene voorman van de Redeemed Christian Church of God (zie administratief dossier). Echter, uit uw latere verklaringen blijkt dat u nooit gedoopt werd gezien uw doopsel gepland werd eind juni 2010 en u eerder Nigeria reeds ontvluchtte (p.13). Wanneer de interviewer van het Commissariaat-generaal u hierop stelde dat u aldus niet officieel bekeerd werd (p.13), dat u de kerk reeds frequenteerde zonder gedoopt te zijn (p.13) en u vroeg waarom het zo lang duurde eer u gedoopt zou worden (p.13) repliceerde u dat de pastoor niet vrij was (p.13). U voegde er aan toe "in mijn hart werd ik in januari 2010 bekeerd" (p.13) en dat u in juni gedoopt zou worden in een u onbekende rivier (p.13). Deze verklaringen zijn echter weinig geloofwaardig en gaan tevens in tegen het door u voorgelegde document dat stelt dat u in januari 2010 bekeerd werd door algemene voorman van de de Redeemed Christian Church of God en toch kan gelden als een officieel document uitgereikt door de Redeemed Christian Church of God. Verder kan opmerkt worden dat de door u aangehaalde motieven om christen te worden toch weinig geloofwaardig zijn. In dit verband verklaarde u dat u christen besloot te worden omdat moslims gewelddadig (p.22) en fanatiek (p.11) zijn. U voegde hier aan toe dat tijdens de religieuze conflicten in Jos in 1999, 2001, 2004 en 2008 de moslims de daders en moordenaars waren en de christenen steeds het slachtoffer waren (p.22). In dit verband kan enerzijds worden opgemerkt dat deze verklaringen volstrekt ingaan tegen de werkelijkheid zoals blijkt uit informatie in het administratief dossier waarover het Commissariaat-generaal beschikt waaruit blijkt dat zowel moslims als christenen daders en slachtoffers waren en waarvan u op de hoogte zou moeten zijn indien u afkomstig zou zijn uit de regio. Anderzijds kan opgemerkt worden dat uw beweringen dat u sinds uw bekering in januari 2010 verklaarde aan buurtbewoners, klanten, familieleden en vrienden dat u geen moslim meer was (p.22) en

bovendien pamfletten uitdeelde om vrienden en klanten – waaronder leden van Boko Haram, een extremistische moslimgroepering (p.24) – te overtuigen zich te laten bekeren tot het christendom (p.24) in het licht van de door u eerder vermelde ernstige conflictueuze situatie in Jos bijzonder weinig geloofwaardig zijn. Bovendien kan men zich ook afvragen waarom u zich pas in 2010 tot christen bekeerde omwille van de – althans volgens uw bewoordingen – gewelddadige aard van de moslims, vermits u zelf verklaarde dat de moslims al gedurende jaren (sinds 1999) eenzijdig christenen vermoordden en belaagden (p.20), en vermits u al sinds 2001 gehuwd was met een christelijke vrouw (p.5).

Daarnaast kan opgemerkt worden dat het merkwaardig is dat u beweerde slechts persoonlijke problemen gekend te hebben in Jos sinds uw beweerde bekering tot het christendom (p.21) in januari 2010 en u nooit persoonlijke problemen kende toen u nog moslim was (p.12). Immers, u verklaarde dat er in Jos zowel in 1999, 2001, 2004, 2008 en 2010 ernstige religieuze conflicten plaatsvonden in Jos (p.20) tussen christenen en moslims en dat u in oktober 2001 in het huwelijk was getreden (p.5) met een christelijke vrouw (p.11-12). In dit licht is het dan ook bevreemdend dat u vóór 2010 niet betrokken werd in het religieuze conflict. Daarnaast is het merkwaardig dat u verklaarde “elk huis en elke winkel van een christen wordt platgebrand” (p.21) hoewel uit uw verklaringen blijkt dat uw christelijke vriend (A.) (p.24) beduidend minder persoonlijke problemen kende dan uzelf. Immers, u beweerde dat (A.) als ooggetuige zag dat uw winkel en woning werden in brand gestoken (p.22) en zelfs de groep van 500 daders van de brandstichtingen van op een afstand volgde (p.24) en dat u op een dag in de woning van (A.) werd gezocht (p.26) terwijl de christelijke (A.) klaarblijkelijk gerust werd gelaten (p.26). Wanneer de interviewer van het Commissariaat-generaal u hierop vroeg “Waarom werd hij [(A.)] zelf niet gevisieerd?” (p.26) repliceerde u “Hij was al lang christen, maar ik was net bekeerd, daarom waren ze boos” (p.26) hetgeen enerzijds weinig geloofwaardig is in de door u geschetste conflictsituatie en anderszijds ingaat tegen uw eerdere verklaringen waarbij u stelde dat elke christen gevisieerd wordt (p.21).

Tevens kan opgemerkt worden dat u verklaarde dat u geboren werd te Bukuru (p.2), dat u op 4-jarige leeftijd met uw familieleden naar Jos verhuisde (p.3) en vervolgens gedurende 4 jaar in Jos woonde (p.3), op kostschool ging in Igbaja doch voortdurend naar Jos reisde (p.3) gezien uw ouders in Jos bleven wonen (p.3), dat u in 2008 een winkel opende in Jos (p.4), en dat u sinds 2009 permanent in Jos ging wonen (p.3) en dat de omgangstaal in Jos het Hausa is (p.19). In dit licht is het dan ook zeer merkwaardig dat u herhaaldelijk verklaarde dat u geen Hausa spreekt (p.10) en hieraan toevoegde dat u enkel Yoruba en Engels spreekt (p.10). Tevens verklaarde u dat de meeste mensen in Jos het Hausa en Berom spreken (p.10) en dat ook Fulani gesproken wordt in Jos doch dient vastgesteld te worden dat u klaarblijkelijk geen van deze talen beheerst (p.10).

Uit dit alles blijkt dat u uw verklaringen met betrekking tot uw vervolging niet aannemelijk maakt en dat u evenmin aannemelijk maakt dat – zelfs als uw verklaringen aan de werkelijkheid beantwoorden, hetgeen in het licht van hogervermelde argumentatie kan worden betwijfeld - u zichzelf niet in veiligheid zou kunnen brengen door u elders in het land te vestigen. Bovendien beschikt u over een universitair diploma (p.9) en jarenlange ervaring als handelaar hetgeen een eventuele interne hervestiging zou kunnen vergemakkelijken.

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit ‘vrees voor vervolging’ heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Van de door u voorgelegde identiteitskaart op naam van (A.K.Y.) uitgegeven dd. 27 april 2008 te Abuja kan gezegd worden dat dit document reeds hoger grotendeels werd besproken (cf. supra). Hier kan echter nog aan worden toegevoegd dat het merkwaardig is dat u zowel voor de Dienst Vreemdelingenzaken als voor het Commissariaat-generaal steeds beweerde slechts één zus te hebben, meer bepaald (R.), (punt 30) (p.9) hoewel op de door u voorgelegde identiteitskaart een persoon vermeld staat, (R.A.A.) (zie informatie in administratief dossier), waarvan u verklaarde dat het uw zus was (p.14).

Het door u voorgelegde attest uitgereikt (s.d.) (s.l.) werd hoger reeds besproken (cf. supra).

U legde geen documenten voor waaruit zou kunnen blijken welke reisweg u vanuit Nigeria heeft afgelegd en wanneer u precies in België bent aangekomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker stelt dat zijn initiële verklaring dat hij twee tot drie uur in Jos verbleef een materiële vergissing betreft. Het betreft slechts een kleine vergissing. Hij bevestigt dat hij twee dagen in Jos verbleef en niet twee uren. Hij versprak zich bij het begin van het gehoor.

Verzoekers zus woonde steeds in Lagos. In april 2010 is zij naar Suleja verhuisd. Zij behield het huis in Lagos waar verzoeker werd gezocht, was nog bezig met de verhuis en reisde nog over en weer tussen beide plaatsen. Derhalve zijn de verklaringen niet tegenstrijdig maar vullen zij elkaar aan.

Verzoeker begreep bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat werd gevraagd of hij een paspoort bezat. Het antwoord hierop is 'neen'. Hij had in het verleden een paspoort doch dit ging in vlammen op.

Betreffende zijn identiteitskaart stelt verzoeker dat Bukuru en Jos twee steden zijn die als één worden beschouwd. Het stuk in het administratief dossier is onduidelijk en uit de afdruk van 'google maps' bij het verzoekschrift blijkt dat beide punten slechts vijftien kilometer van elkaar verwijderd zijn. Beide centrumdorpen zijn onmiddellijk naast mekaar gesitueerd. Hun namen worden door elkaar gebruikt. Het is dan ook niet verwonderlijk dat de identiteitskaart nog steeds Bukuru vermeldt.

Verzoeker vervolgt dat het feit dat de doop in juni nog niet plaatsvond niet betekent dat hij zich in januari nog geen christen kon voelen. Hij benadrukt dat zijn bekering het gevolg is van een denkproces dat lange tijd duurde. Sedert januari 2010 bezocht hij regelmatig de kerk wat wordt bevestigd in het neergelegde attest. Dit is niet strijdig met het feit dat hij voornemens was zich in juni te laten dopen. Het doopsel is geen voorwaarde om aanwezig te zijn in de kerk. Het attest dat hij neerlegde gaat over een bekering en niet over een doop. Het begrip 'dopen' wordt nergens in dit stuk vermeld. Verzoeker gaf duidelijk aan dat in 1999, 2001, 2004 en 2008 moordaanslagen gebeurden op christenen. Aan zijn uiteindelijke bekering is een denkproces van een achttal jaar vooraf gegaan. De beslissing gaat te kort door de bocht waar deze laat uitschijnen dat dit een kort denkproces is dat bij de eerste gewelddaden zou moeten leiden tot een bekering. Verzoeker verwijst naar zijn verklaringen waaruit blijkt dat hij overtuigd christen was aangezien hij pamfletten uitdeelde en openlijk uitkwam voor zijn christelijk geloof. Verzoeker betoogt dat hij Hausa begrijpt maar niet spreekt. Hij kan zijn cliënten verstaan in hun taal maar is deze niet machtig. Verzoeker kon zich beredderen in zijn eigen taal en het Engels en was voldoende Hausa machtig om anderen te begrijpen. Het is niet duidelijk hoe dit tegenstrijdig is of zijn vrees voor vervolging in het gedrang zou kunnen brengen.

2.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing *in concreto* tracht te weerleggen. Aldus roept hij de schending in van de materiële motiveringsplicht. Verweerder heeft het middel ook aldus begrepen en bestreden. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging

of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient inzake de asielaanvraag een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Verzoeker brengt geen begin van bewijs bij omtrent de concrete vervolgingsfeiten die hij voorhoudt te hebben ondergaan. Zo zou verzoeker twee winkels hebben gehad, in Jos en in Zaria, en zouden blijkens het niet-betwiste feitenrelaas zowel deze twee winkels als het appartement dat hij huurde in Jos in brand zijn gestoken. Verzoeker brengt van dit alles niet het minste begin van bewijs bij.

De identiteitskaart die verzoeker neerlegt bevat een aantal gegevens die afbreuk doen aan zijn algehele geloofwaardigheid (administratief dossier, stuk 17: documenten). Zo wordt hierop een zekere A. Rakiu A. vermeld als 'next of kin'. Verzoeker verklaarde, gevraagd wie dit was, dat het zijn zus betreft (ibid., stuk 4, p.14). Dit strookt echter niet met zijn eerdere verklaring bij de DVZ en bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) dat hij slechts één zus heeft, Ruka genaamd (ibid., stuk 9, p.9; stuk 13, nr.30).

Daarenboven motiveert de commissaris-generaal met recht dat het adres te Bukuru zoals vermeld op de identiteitskaart, evenals verzoekers toevoeging dat dit het adres is van zijn ouders, dat zijn ouders altijd op dit adres in Bukuru woonden en dat zij nooit elders in Jos of in de regio woonden (ibid., p.16), in het geheel niet kunnen worden gerijmd met zijn eerdere verklaringen. Verzoeker stelde aanvankelijk dat Bukuru naast Jos ligt, dat hij samen met zijn familieleden op vierjarige leeftijd verhuisde van zijn geboorteplaats Bukuru naar Jos, dat zijn ouders wanneer hij op kostschool ging, in Jos bleven wonen en dat hij zijn kinderen steeds wanneer hij naar Lagos reisde onderbracht bij zijn ouders in Jos (ibid., p.2-3, 7). Dat het voorgaande te verklaren zou zijn doordat Jos en Bukuru als één stad worden beschouwd kan niet worden aanvaard. Vooreerst beperkt verzoeker zich in deze tot het opwerpen van een aantal blote beweringen doch staft hij niet dat de namen Bukuru en Jos door elkaar worden gebruikt, noch dat zij worden beschouwd als zijnde één stad. Daarenboven blijkt uit het voormelde dat verzoeker aanvankelijk zelf het onderscheid maakte tussen beide steden daar waar hij aangaf dat zij verhuisden van Bukuru naar Jos. Bovendien blijkt uit zowel de informatie in het dossier (ibid., stuk 18: landeninformatie) als de informatie die verzoeker bij het verzoekschrift voegt dat Bukuru en Jos meer dan vijftien kilometer van elkaar liggen. Het voormelde klemmt nog des te meer daar verzoeker tevens zelf tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd aangaande zijn adres. Bij de DVZ stelde hij immers dat zijn adres in Lagos was (ibid., stuk 13, nr.9), terwijl hij bij het CGVS aangaf zich sedert 2009 definitief in Jos te hebben gevestigd en zijn verklaring afgelegd op de DVZ ontkende (ibid., stuk 4, p.8).

Verzoeker legde voorts tegenstrijdige verklaringen af omtrent de vraag of hij ooit een paspoort bezat. Bij de DVZ gaf hij eenduidig aan: *"ik had nooit een paspoort"* (ibid., stuk 13, nr.21). Bij het CGVS stelde hij dat hij een Nigeriaans paspoort bezat waarmee hij in 2006 naar Zuid-Afrika reisde doch dat dit in vlammen opging toen zijn appartement in Jos werd in brand gestoken (ibid., stuk 4, p.6). Dat verzoeker de vraag bij de DVZ verkeerd zou hebben begrepen of, zoals hij bij het CGVS beweerde, zou hebben verklaard dat zijn paspoort in vlammen opging (ibid.), kan niet worden aangenomen. Zijn verklaring zoals afgelegd bij de DVZ is duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Bovendien gaf verzoeker, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, tijdens het gehoor bij het CGVS aan geen problemen te hebben gekend bij de DVZ.

Verzoeker legde bovendien bevreemdende verklaringen af omtrent de reden die hem ertoe zou hebben aangezet zich te bekeren. Hij stelde dat hij zich bekeerde omdat de moslims gewelddadig en fanatiek waren en mensen doodden en gaf aan dat christenen tijdens alle conflicten nooit mensen doodden en steeds het slachtoffer waren. Noch in 1999, noch in 2001, noch in 2004 of 2008 zouden christenen volgens verzoeker moslims hebben gedood (ibid., stuk 4, p.11, 22). Uit de objectieve informatie in het dossier blijkt echter dat doorheen de conflicten in Jos tijdens de voorbije jaren wel degelijk de aanhangers van beide godsdiensten, en dus ook de christenen, zich op grote schaal schuldig maakten aan gewelddaden en moorden (ibid., stuk 18: landeninformatie). Van een inwoner van Jos kan worden verwacht dat hij hiervan op de hoogte is. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat de gewelddaden

uitgaande van de gelovigen van één van godsdiensten hem ertoe zouden hebben aangezet zich te bekeren tot de religie van de andere – eveneens gewelddadig agerende – partij.

Daarenboven gaf verzoeker aan dat hij officieel nog niet werd bekeerd en nog moest worden gedoopt, waarbij hij aangaf dat je in de rivier moest worden gedoopt, doch bleek hij vervolgens niet in staat aan te geven welke de naam is van de rivier waarin hij zou worden gedoopt (ibid., stuk 4, p.13).

Tevens is het niet aannemelijk dat verzoeker, ondanks zijn beweerde bekering in januari 2010 in Jos en ondanks dat hij aldaar de kerk zou hebben bezocht, niet één naam van een in Jos aanwezige parochie kon geven en stelde geen parochies te kennen in Jos (ibid., p.17).

Voorts kan in het licht van landeninformatie in het administratief dossier geen geloof worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij zou hebben getracht leden van de extremistische moslimgroepering Boko Haram, *“die gelooft in zelfmoordaanslagen”*, te overtuigen en bekeren (ibid., stuk 4, p.22-24). Dit klemt nog des te meer daar de voormelde verklaringen in schril contrast staan met verzoekers aanvankelijke verklaringen bij het CGVS. Zo gaf hij aan, gevraagd of hij reeds naar de kerk ging zonder gedoopt te zijn: *“Klopt, ik deed alles in het geheim”*. Tevens stelde hij: *“(…) ik had schrik, ik leef in een gevaarlijke maatschappij, ik moet aan mijn veiligheid denken en aan de veiligheid van mijn winkels en kinderen (...)”* (ibid., p.13).

Verzoeker legde bovendien tegenstrijdige verklaringen af aangaande de chronologie van de door hem ondergane vervolgingsdaden. In de vragenlijst gaf hij aan dat hij twee winkels had en dat deze beide werden in brand gestoken. Hij vervolgde: *“Nadat de 2^e winkel was uitgebrand, heb ik mijn kinderen naar mijn ouders gestuurd om daar te verblijven (...) Later werd ook mijn huis afgebrand”* (ibid., stuk 12, p.2). Blijkens verzoekers verklaringen bij het CGVS en het feitenrelaas in het verzoekschrift zouden echter eerst zijn winkel en zijn appartement in Jos zijn in brand gestoken op 17 maart 2010, zou hij zich hiervan gaan vergewissen in Jos op 25 maart 2010 en zou slechts nadien, eind maart 2010, zijn winkel in Zaria in brand zijn gestoken. Bovendien stelde verzoeker bij het CGVS zijn kinderen niet meer te hebben gezien sedert ongeveer 15 maart 2010, hetzij twee dagen voor de eerste brandstichting, en gaf hij aan dat zijn moeder reeds met hen naar Lagos vluchtte bij de aanvang van zijn problemen, op 20, 22 of 23 maart 2010, hetgeen niet strookt met zijn eerdere verklaring dat hij hen slechts wegstuurde nadat zijn tweede winkel was uitgebrand (ibid., stuk 4, p.4-7; rechtsplegingdossier, stuk 1).

Daarenboven legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af omtrent de duur van zijn verblijf in Jos wanneer hij zich ging vergewissen van het feit dat zijn winkel en appartement werden in brand gestoken. Aanvankelijk antwoordde hij, gevraagd hoelang hij hier verbleef: *“Slechts 2 of 3 uur”* (ibid., p.8). Even verder stelde hij echter gedurende twee dagen in Jos te hebben verbleven, zich te hebben verstopt in het huis van zijn vriend A. en uit Jos te zijn gevlucht nadat één van de burens hem 's ochtends kwam waarschuwen (ibid., p.24). Dat verzoeker zich omtrent een dergelijk essentieel element in zijn relaas zou vergissen is geenszins aannemelijk. De loutere *post factum* verklaring dat hij zich zou hebben versproken vermag, gelet op de context van zijn aanvankelijke verklaring, niet deze tegenstrijdigheid te ontkrachten. Verzoeker gaf immers aan 'slechts' twee tot drie uur in Jos te hebben verbleven en maakte vervolgens wel gewag van het feit dat hij twee dagen in Igbaja verbleef.

Verzoeker tracht voorts ten onrechte de tegenstrijdigheid inzake de woonplaats van zijn zus, waar hij zou zijn ondergedoken, te vergoelijken. Zijn verklaringen ter zake zijn niet voor interpretatie vatbaar en laten geen ruimte voor de nuancering die hij *post factum* tracht aan te brengen. Verzoeker verklaarde tijdens het gehoor bij het CGVS aanvankelijk niet enkel dat zijn zus eind april 2010 verhuisde naar Suleja, doch hij gaf tevens uitdrukkelijk aan dat hij haar voor het laatst zag *“begin maart 2010 in Lagos”* (ibid., p.9). Zijn latere verklaringen kunnen niet worden gerijmd met en derhalve niet worden gezien als een 'aanvulling' op voormelde verklaringen. Blijkens deze verklaringen zou verzoeker immers niet enkel in de woning van zijn zus in Lagos hebben verbleven, doch zou zijn zus tevens in deze woning aanwezig zijn geweest. De mannen die hem daar eind mei kwamen zoeken spraken met zijn zus toen verzoeker even buiten was om eten te kopen (ibid., p.25-26). Dat zijn zus ook na april 2010 nog bezig was met de verhuis en over en weer reisde tussen Lagos en Suleja, zoals verzoeker voorhoudt in het verzoekschrift, strookt niet met zijn eerdere verklaring dat hij haar voor het laatst zag begin maart 2010.

De commissaris-generaal stelde voorts met recht vast dat verzoeker geen documenten bijbrengt ter ondersteuning van zijn voorgehouden reisweg naar België. Dit klemt nog des te meer daar verzoeker

dienaangaande ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd. Zo kon hij noch bij de DVZ noch bij het CGVS preciseren met welke vliegtuigmaatschappij hij, na een tussenlanding te hebben gemaakt, naar België zou hebben gereisd. Daarenboven legde hij tegenstrijdige verklaringen af omtrent de vlucht waarmee hij Nigeria zou hebben verlaten en de plaats waar hij een tussenlanding maakte. Bij de DVZ kon hij niet aangeven met welke vliegtuigmaatschappij hij Nigeria uitreisde en gaf hij aan dat hij in Marokko zijn tussenlanding maakte. Bij het CGVS stelde hij echter dat hij reisde met de vliegtuigmaatschappij Iberia of Air Marocco, gaf hij aan het niet zeker te weten en beweerde hij dat hij zijn tussenlanding zou hebben gemaakt in Spanje (administratief dossier, stuk 4, p.15; stuk 13, nr.34).

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielmotieven. Kritiek op de overige, overvloedige motieven aan de grondslag van de bestreden beslissing kan bijgevolg op zich niet leiden tot een hervorming van deze beslissing.

De neergelegde documenten vermogen niet verzoekers teloorgegangene geloofwaardigheid te herstellen. Nog daargelaten de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, bevat de identiteitskaart slechts een aantal identiteitsgegevens welke op het eerste gezicht niet ter discussie staan. Het attest van de 'Redeemed Christian Church of God' betreft een faxkopie zodat, gelet op de manipuleerbaarheid van dergelijke kopieën, hieraan geen bewijswaarde kan worden toegekend.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3. Verzoeker betoogt dat de regio in Jos en omstreken op dit moment onveilig is gezien de conflicten tussen christenen en moslims. Hij moet door de burgeroorlog tussen deze twee religieuze partijen vrezen voor zijn leven gelet op zijn relaas en de situatie van onveiligheid. Om deze redenen moet de subsidiaire bescherming worden toegekend.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen aan de grondslag van zijn asielrelaas kan dienstig worden verwezen naar de sub 2.2. vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas.

Daar waar hij verwijst naar de veiligheidssituatie in Jos repliceert verweerder met recht dat verzoeker geen concrete of objectieve informatie bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat de situatie in Jos op heden beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Daarenboven laat verzoeker de pertinente en terechte vaststelling van de commissaris-generaal onverlet dat hij evenmin aannemelijk maakt dat hij zich om aan eventuele problemen in Jos te onttrekken niet elders in Nigeria zou kunnen vestigen. Gelet op verzoekers profiel en meerbepaald op het feit dat hij beschikt over een universitair diploma economie en een jarenlange handelservaring, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij zich op eenvoudige wijze elders in Nigeria kan vestigen overeenkomstig artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS